

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

VIII. Cecrops idem ac Moses.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

tibus à Diis ornata, tot malorum hominibus auctor, quid aliud est quam Eva hominum mater? Hanc ad Prometheus missam à Jove narrant, & à Prometheo repudiatam, ab Epimetheo exceptam; quia ejus historia à Mose consignata est, qui Evæ Adamo traditæ vafritiem & scelus scriptis suis damnavit. Similem ob causam Prometheus Deucalionis patrem dictum crediderim, quia veram Noachi & Diluvii historiam Moses hominibus tradidit. Est apud Nicandrum in Theriacis, Jovem post deprehensum hominum indicio Promethei furtum, præmium hominibus Iuventam concessisse; quam cum asino imposuissent, asinus vero sitiens ad fontem accessisset, & potu à serpente prohiberetur, ita bibendi ab eo impetrasse veniam, si sibi, quod gestabat dorso, donare vellet, id urgente siti pactum esse asellum; proptereaque senium deponere serpentes & juvenescere. Ad ea si quis attendat, perpetuo hoc juventutis dono expressum deprehendet beneficium Israeliticæ genti in delerto concessum à Deo, ne vestes eorum aut calceamenta vetustate detererentur; sitientem hunc asinum typum esse asinorum agrestium, quos Mosis totique Judæorum populo siti jam exarescenti ad fontes viam præmonstrasse mendax vetustas commenta est; serpentem vero signare aneum Serpentem, cujus aspectu inflicta à serpentibus ignitis vulnera sanabantur. Narrant Mythologi Jovis mandato Prometheus à Mercurio & Vulcano in Caucasum montem fuisse ductum, & in spelunca vincum, propter raptum de celo ignem: Moses Dei jussu Sinai montem conscendit, & cum Dei gloriam intueri vellet, à Deo positus est *in foramine petra*. Aquila Typhonis filia Promethei jecore pascitur; Typhonem esse diximus Moïsem; Aquilam autem Ebraei נשר appellunt, cujus vocis origo est in radice שרר, *contemplatus est, speculatus est*; quia ex hac spelunca in qua fuerat à Deo constitutus, tanquam è specula, Dei gloriam contemplatus est. Supplicio demum & vinculis ab Hercule Prometheus exemptus est: in quo mihi obscure adumbrata videtur pugna Amalecitanæ historia, quam dum pugnabat Josue, quem Herculem esse ostendam, Moses in vertice montis manibus per totum diem expansis mansit, nec inde abstinit, quam per partam à Josua victoriam veluti solutus est. Hanc ipsam Promethei fabulam, nominibus discrepantem, re ipsa pene similem reperias in apocrypho libro Enoch, apud Georgium Syncellum, & in Josephi Scaligeri Notis ad Eusebii Chronicon: narrat enim Azazel, decimum inter Egregoros, metallicæ fabricæ artem hominibus tradidisse; id indignatum Deum jussisse Raphaellem, manibus pedibusque constrictum Azazellem, in loco solo & tenebricoso, substratis acutis petris statuere. Agnoscis, Lector, in Azazele Prometheus, in Raphaelle Mercurium. Azazel porro, & Azazel, voces corruptæ sunt ex אַזַּזֵּל, de quo hæc leguntur in Levitico: *Duos hircos stare faciet (Aaron) coram Domino, in ostio tabernaculi testimonii, mittensque super utrumque sortem, unam Domino, & alteram אַזַּזֵּל* Azazeli. Septuaginta verterunt, *vel δαίμονος*. Ex hoc loco perperam accepto ansam arripuerunt Judæi, ut Azazellem Dæmonem quemdam esse crederent, ad quem alter hircorum in desertum mitteretur. Id docent, R. Eliezer in פְּרָקִי, & R. Abraham Menachem in Leviticum. Qui error transit & ad Valentinianos. Idem de hoc δαίμονος arbitrati sunt Græci quidam, in iisque Julianus Apostata. Hinc ergo inter Egregoros numeratus est Azazel. Sed & hæc Mosis verba de hircis sortito delectis, quorum alter à summo Sacerdote sacrificaretur Deo, alter vero post suas super eo preces emitteretur in desertum, suspicari quoque possumus ortum dedisse fabulæ supra à nobis ex Hesiodo narratæ, de bove Jovi immolato, & in duas portiones dolose distributo, & pellibus duabus incluso, quarum una carnem, altera ossa contexit Prometheus, optionemque alterius eligendæ Jovi dedit. Quemadmodum enim hircorum alter Deo, alter Azazeli sortito cedere existimabatur; ita pellium una Jovi, Prometheo altera sortito cessisse dicta est. Quod igitur Aaron, quem exotici Mythologi cum Mose sæpe confuderunt, sorte victimas duas cum Deo quasi partiretur, alteramque maceraret, alteram in desertum emitteret, idem esse Azazel ad quem emittebatur, ac Aaron à quo emittebatur, creditus est. Utramvis fabulæ hujus Promethei originem, vel hanc quam indicamus, vel eam quam attulimus supra, persequi Lectori per me liceat, dummodo ex alterutra ipsam prodidisse certum habeat. Cæterum Enocho liber hic apocryphus idcirco affictus est, quod Enochum crederint Veteres ab Angelis Dei eruditum, Astronomiam primum reperisse, ab eo accepisse Chaldaeos, à Chaldaeis Ægyptios per Abrahamum, ab Ægyptiis Græcos. Hæc partim Josephus, partim ex Eupolemo & Artapano Alexander Polyhistor refert apud Eusebium.

VIII. Quin & Cecrops, primus ille Atheniensium rex, Mosis effigies est. Ætas convenit in Eusebii Chronico. Ægyptius Cecrops fuit: Ægyptius Moses. Vulcano patre Cecropem ortum ferunt, propter rubi, & Sinai montis ignes, & tonitrua & grandinem ac dissonantia fulgura super terram Ægypti, & flammam quæ Coræ, Da-

Exod. 33. 12.

Levit. 16. 7, 8.

Joseph. Antiq.
lib. 1. cap. 9.
Euseb. Præp.
lib. 9. cap. 16,
& 17, & 18.
Cecrops idem
ac Moses.
Exod. 9. 23.

thanis, & Abironis socios consumserunt. $\Delta\iota\mu\omega\phi\phi\omega$ & $\delta\eta\gamma\omega$ & $\delta\eta\mu\omega\varsigma$ & ambigua esse natura dictus est Cecrops, vel propter geminam linguam Aegyptiæ & Græcæ peritiam, vel quod superiori parte homo esset, inferiori serpens: Mosis sexum utrumque tributum fuisse, proindeque $\delta\eta\mu\omega\phi$ creditum, bicolorum etiam sub Mercurii persona depictum fuisse diximus. Cum autem virgam quæ divina vi in serpentem coram Aegyptiis mutata fuerat gestaret, & Serpentem æneum ad curandos serpentium morsus in Arabicis desertis proposuisset, id ad fabulam torserunt mendaces Græci, & inferiori eum parte serpentem fuisse finxerunt. Atheniensium antea disperforum, & barbaro ritu vitam agentium, rempublicam instituit, iisque leges dixit, uti Ebrais Moses. Duas calluit linguas Græcam & Aegyptiam, Moses Aegyptiam & Ebraicam. Primus Jovi bovem immolasse dictus est Cecrops, vel quod Vitulum aureum confregerit Moses, vel quod sacrificiorum ritus Israelitas docuerit.

IX. Licet etiam in Minoë Cretenfium rege Mosem reperire. Eadem certe utriusque ætas est; Europa quippe Cadmi sorore natus est Minos; Bacchi autem, qui Moses est, Cadmus avus fuit. Rursum Herculis cœvus fuit Minos; Herculem autem Jovis esse infra ostendam. Cum Mosem Minois cœvum dico, non verum Mosem intelligo, qui vetustior fuit, sed personatum, qualis est Bacchus. Qui sensus his quas instituius comparationibus sæpe adhibendus est. Deinde & cum Herculi ac Baccho aequalem Minoem ponerent prisca Mythologi, non erant nescii à vetustioribus etiam fabulam Minois repetendam esse temporibus ac vulgo fieret: ejus enim antiquitatem prædicant Thucydides, & Diodorus. Et Minois conjux Itona appellata est, auctore eodem Diodoro, hoc est, ut conjicio עִינָא, antiqua, ex Chaldaico עֵינָא, quod tempus sonat. Et leges à Minoë Cretenfibus positas omnium antiquissimas esse definit Plato in Minoë. Matrem Phœnissam Minoi adscriperunt fabulatores: Mosis enim progenitores ex Phœnicia venisse sciebant. Regnasse porro in Creta fingitur Minos, quod Moses in Palæstinam Ebræos deduxerit. Palæstini autem in Libris sacris sæpe appellantur בני־תימן. Vulgata reddit *Cerethi*, & *Palæstinos*: Septuaginta aliquando $\kappa\pi\eta\tau\iota\varsigma$, *Cretenfes*, ut à Bocharto observatum est. Gaza ipsa Palæstinorum urbs, Minoia dicta est, teste Stephano; & prope Gazam Minois oppidum collocatur ab Hieronymo. Idem Stephanus Gazæorum Deum Marnam, Jovem Cretenfem esse ait, Minois nempe patrem. Nos vero sequimur Epiphanium, qui Marnam, non Cretenfem Jovem, sed Asterii Cretenfium Regis famulum fuisse docet. Asterium autem illum Eusebius Europam à Jove jam vitiatam duxisse scribit, & Minoem genuisse. Apollodorus vero Asterium duxisse quidem Europam censet, sed jam trium liberorum ex Jove matrem, Minois, Rhadamanthos, & Sarpedonis, nullosque ex ea liberos suscepisse. At unus tamen idemque fuit Asterius ille, & Jupiter Cretenfium rex Minois pater. Jovem Asterium Tzetzes appellat, & propterea Jovem dictum esse vult, quod olim Reges omnes Joves vocarentur. Marnam autem ejus famulum, Minoem ipsum fuisse puto, qui urbi & vicino oppido nomen dedit. Is filius Jovis habitus est, quod reges antiquitas Jovis filios dixerit: $\epsilon\upsilon\ \eta\ \delta\iota\omega\varsigma\ \beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\upsilon\varsigma$. Ex Jove autem sunt Reges, inquit Hesiodus. In Scriptura quoque sancta optimates dicuntur Filii Dei. Sic in sexto Genesios, qui Filii Dei nominantur, eos $\delta\upsilon\omega\varsigma\ \lambda\omicron\upsilon\tau\alpha\varsigma$, Principes Symmachus appellat. Sæpissime etiam viros pios, mansuetos, ac lenes, Filios Dei appellant Scriptores sacri, ut docui supra cum de Vulcano agerem. Famulus vero Jovis dictus est Minos, quod divinatorum præceptorum fuerit observantissimus. Atque in his Mosem licet agnoscere, qui Ebrais jure regio præfuit, qui pietate ac lenitudine clarus fuit, & quem servum suum sæpe Deus appellat. Vox autem Marnas, quam Scaliger & Seldenus interpretantur, $\mu\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\ \alpha\upsilon\theta\epsilon\gamma\epsilon\tau\alpha\upsilon$, ego vocem Aegyptiam esse reor Maneros, quo nomine affectus fuit Linus, qui Moses est, uti paulo infra demonstrabo. Maneros autem eadem vox est ac Monimos, & Monios, quæ Mosis cognomina esse diximus. Ex Monios itidem excusa est vox Minos. Adeo ut non nomina solum, Monimos, Maneros, Marnas, Monios, & Minos, sed res ipsæ his signatæ nominibus, unum eundemque hominem, Mosem nempe significant. Aliam præterea Minoam, à Minoë item dictam collocat Stephanus in Arabia: Arabiam autem per multos annos Moses incoluit. Minæos etiam Arabiæ populos, à Minoë originem trahere creditos, Plinius commemorat. Sane & in portibus suis Mufa & Mofcha, Mosis nomen Felix hæc Arabia videtur retinuisse. Huc referri potest, quod legitur apud Tacitum: *Judeos Creta insula profugos, novissima Libya insedisit: argumentum è nomine peti; inclutum in Creta Idam montem, accolos Idæos, aucto in barbarum cognomento, Judeos vocitari. Unde cognoscitur, quamobrem Hercules ex Idæis Dactylis unus esse dictus sit, & Idæus appellatus. Ratio in promptu est, Hercules is erat Josue Ebræus, sive ut posteri locuti sunt, Judæus, quemadmodum suo probabitur loco. Ex his apparet Idæos Cretenfes cum Judæis exoticos Scriptores confudisse. Quinetiam Ephori testimonium secutus Idæos Minoi*

Minos idem ac Moses.

Thucyd. libr. 1.
Diod. libr. 4.
& 5.

Boch. Chan.
libr. 1. cap. 15.
Steph. in $\gamma\alpha\zeta\alpha$.
Hier. de Locis
Ebr.
Euf. Chr. libr. 2.
Apollod. libr. 3.

Joh. Tzetz.
Chalæ. Hist. 19.

Hesiod. Theog.
Gen. 6. 2.

Scal. ad Frag.
ment.
Seld. de Dis
Syr. Synt. 2.
cap. 1.

Steph. in Mi-
noæ.

Plin. libr. 6.
cap. 28.
Tacit. Hist. 5.
cap. 2.